

Sygn. akt III PK 142/16

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa P. O.
przeciwko Nadleśnictwu (...) w S.
o odszkodowanie, zadośćuczynienie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 2 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt III APa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

**2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900
(dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 30 czerwca 2015 r., III APa (...) oddalił
apelację P. O. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 16 lutego 2015 r., IV
P (...) przeciwko Nadleśnictwu (...) w S. o odszkodowanie, zadośćuczynienie i
rentę ze skutki choroby zawodowej.

Powód zaskarżył wyrok Sądu drugiej instancji skargą kasacyjną w całości.
Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania, pełnomocnik powoda powołał się na
potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego oraz dokonania wykładni
przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, to jest art. 226 oraz art. 227 § 1
k.p.c. w zakresie, w jakim przepisy te należy interpretować mając na względzie

treść art. 15, art. 230 § 1 oraz art. 235 k.p.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania nie tylko ze względu na niewykazanie przez pełnomocnika w stosownym wniosku występowania publicznoprawnej potrzeby interwencji Sądu Najwyższego ale przede wszystkim ze względu na ustalenia faktyczne sprawy, które są dla Sądu Najwyższego wiążące. Czynią one niecelowym przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w celu określenia (dookreślenia) zasad działania pracodawcy przy wykonywaniu obowiązków, o których mowa w art. 226 i art. 227 k.p. w kontekście uzupełniającej odpowiedzialności pracodawcy za szkodę jaką poniósł pracownik wskutek chorobowy zawodowej. W okolicznościach faktycznych sprawy Sąd Najwyższy, działając na etapie tzw. przedsądu, nie powziął wątpliwości, które uzasadniałyby konkluzję, że problemy prawne wynikające z uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda należałoby rozstrzygnąć inaczej, niż uczynił to Sąd drugiej instancji.

Wstępnie należy jednak przypomnieć, że wymóg zastępstwa procesowego w postępowaniu przez Sądem Najwyższym podyktowany jest przede wszystkim szczególnym charakterem skargi kasacyjnej, która jest nadzwyczajnym (a nie zwyczajnym) środkiem zaskarżenia orzeczeń sądów drugiej instancji, służącym przede wszystkim interesowi publicznemu (przez zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz ukierunkowywanie jego rozwoju w wyniku kontroli skarg wnoszonych w interesie prywatnym). Stąd potrzeba oceny przez fachowego pełnomocnika zarówno publicznoprawnych podstaw do wystąpienia ze skarga kasacyjną (w celu ochrony interesu prywatnego), jak i wymóg odpowiedniego sporządzenia i uzasadnienia skargi kasacyjnej, która jako szczególny środek zaskarżenia ma swoje odrębne elementy konstrukcyjne.

Zgodnie z utrwaloną i znana już od wielu lat linią orzecniczą Sądu

Najwyższego, w przypadku powołania się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), obowiązkiem pełnomocnika skarżącego jest sformułowanie problemu prawnego będącego takim problemem, zakotwiczenie tego problemu w przepisie (przepisach) prawa (który jednocześnie jest objęty podstawami skargi kasacyjnej) a także odpowiedniego, jurydycznego uzasadnienia potrzeby rozstrzygnięcia tego zagadnienia w sposób odpowiadający interesom mandanta a jednocześnie służący - motywowanej interesem publicznym - korekcie wadliwej wykładni bądź błędnego zastosowania przepisu przez Sąd drugiej instancji. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie sformułowano jednak zagadnienia prawnego, które choćby w minimalnym stopniu spełniało wymogi, jakie w tym zakresie wypracowano w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Odnosząc się do powołanej w skardze powoda przesłanki potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), przypomnieć należy, że obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, że: 1) określony przepis prawa budzi poważne wątpliwość, a także sprecyzowanie na czym te wątpliwości polegają, 2) nie doczekał się wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43; z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Zaprezentowana przez pełnomocnika skarżącego argumentacja nie wskazuje na tego rodzaju wątpliwości lub rozbieżności.

Odmawiając przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy uwzględnił, że z ustaleń faktycznych postępowania sądowego wynikało, że powód przeszedł szkolenie wstępne, obejmujące możliwość zachorowania na boreliozę odkleszczową; pracodawca zastosował niezbędne środki ochrony; pouczył o sposobie zabezpieczenia przed ukąszeniami; kierował pracowników na badania lekarskie w kierunku wykrycia boreliozy, a przede wszystkim poinformował powoda po otrzymaniu wyników badań wskazujących na przebycie zakażenia boreliozą w 2001 r. o konieczności zgłoszenia się do poradni lekarskiej. Jak zaś wynika z ustaleń, powód - niestety - nie zgłosił się na te badania. W tych okolicznościach nie można przypisać pracodawcy winy w odniesieniu przez powoda szkody na osobie

wskutek choroby zawodowej ani niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków nałożonych na pracodawcę.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.